

Списание то **Народна цѣлина**, чиято I-ва кн. изпращамъ за прегледъ, е нѣщо обикновено, дори най-обикновено.

Особеното въ него е това, че е предназначено за **низинитѣ** на българския народъ, за тоя народъ, името на когото не слиза отъ устата ни, сѣдбата на когото горчиво оплакваме, просвѣтата на когото страстно желаемъ, но . . . се задоволяваме само да протѣгаме ржка за неговия избирателенъ гласъ.

Особеното въ него е и това, че се издава съ цена невѣроятнo ниска — 80—120%, по-ниска отъ другитѣ обикновени издания.

Народна цѣлина си поставя за целъ: да дава въ най-популярна форма ценна народна просвѣта; да буди ума и съвестта у широкитѣ народни маси; да ги учи на лични и обществени добродетели—да ги учи на човѣщина; да вдѣхва у тѣхъ вѣра и любовъ къмъ мирния културенъ трудъ, способенъ да твори чудеса; да имъ дава въ най-популярна форма ценни научни познания; да буди у тѣхъ обичъ къмъ книгата.

Нѣкои вече сж изгубили вѣра въ нашия народъ, смѣтатъ го за разваленъ, изгубенъ, негоденъ за просвѣта. Азъ не сподѣлямъ това мнение. И както не вѣрвамъ въ ценността на нашето книжно, изразено въ таблици и цифри народно образование, съ което се самозалъгаеме и демонстрираме предъ външния свѣтъ, сжщо не сподѣлямъ и възгледа, че умствениятъ отпадъкъ и моралното разложение е обхванало цѣлия народъ. Вѣрно е, че животътъ ни има отрицателни, пагубни прояви, и тѣ не сж малки. Има плесень, но тя е по повърхността на народната душа; има и поквара, но тя е въ народнитѣ утайки.

Вѣрно е, че народътъ ни е невежъ; вѣрно е, че той е грубъ; вѣрно е, че той е нечистоплтенъ; вѣрно е, че той е пиянъ. Но злото не е тѣй голѣмо както се мисли. Дяволътъ не е тѣй черъ, както се представя. Неджзитѣ не сж тѣй опасни, неизлѣчими.

Нашиятъ народъ има и своитѣ ценни качества. Въ него има здравъ, естественъ умъ. Въ него има упорито трудолюбие. Въ него има положителенъ моралъ. Той е **цѣлина**, която при добра разработка може да даде богата жетва.

Мнозина признаваме това и все пакъ се боимъ да забиемъ плуговетѣ си въ тая цѣлина, за да не ги строшимъ. Сжжлимъ плуговетѣ си и даваме свобода на езицитѣ. Брътвимъ, осжждаме народа си. Осжждаме простотията му, безъ да го будимъ, безъ да го просвѣщаваме. Наука, литература, културни ценности — всичко това е монополизирано само за насъ, интеллигентнитѣ. Нищо за народа. За него отваряме кръчми и го поимъ съ вино и ракия. Нему даваме вестници, които той не разбира. Най-после, предоставили сме неговата просвѣта на цинични престѣпници, апаши на перото, които му поднасятъ безвкусна и опасна духовна храна: пикантерни и апашки брошури и зевзешки листове, които троятъ душата му.

Така не бива да бжде. Това не бива да продължава. Време е да се сепнемъ, опомнимъ.

Народна цѣлина е пръвъ лжчъ въ напластенъ мракъ следъ войнитѣ, една необходимостъ, която трѣбва да сжж ствува, трѣбва да се наложи, Безразлично дали ще е мое дѣло или на други, по-способни.

Списание то е замислено отдавна. Бояхъ се да го почна, особено додето живѣехъ дълбоко въ провинцията. Започвамъ го сега, но не съвсемъ безъ страхъ. Азъ не се боя отъ уредничеството му. Струва ми се, че познавамъ доста добре обекта, че имамъ достатъчно книжовна опитностъ, макаръ и не етикирана до сега. Имамъ и гарантирана подкрепата на мнозина народпросвѣтни ратници. Страхувамъ се отъ пласимента му. — Ще намѣря ли достатъчно хора, на които да е мила, свидна народната просвѣта, хора идеалисти, ентузиазирани, които да ме подкрепятъ?

Допущамъ.

Къмъ тѣхъ азъ отправямъ апелъ:

— Подкрепете списанието ми, ако го намирате за ценно и навременно.